

A scenic landscape featuring a blue lake, mountains, and a straw hat on a branch. The hat is a light-colored, woven straw hat with a dark brown band, perched on a dark, bare branch. The background shows a blue lake, mountains, and a cloudy sky.

НЕСА ПАРИПОВИЋ

Гледање у свемир

NEŠA PARIPVIĆ

Gazing at the Universe

галерија

Укрштање / Intersection, 1995.
ц-б фотографија / b-w photo, 77x94cm

НЕША ПАРИПОВИЋ

Гледање у свемир

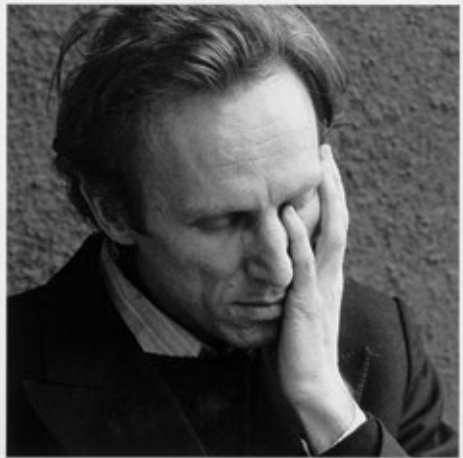
NEŠA PARIPOVIĆ

Gazing at the Universe

галерија

Београд
Децембар 2023 - Јануар 2024.

Однос рука-глава / The Hand-Head Relations, 1979.
ц-б фотографија / b-w photo, 4x 50x50cm

Корице / Cover
Шешир без наслова / Untitled Hat, 2012.
фотографија / photo, 60x80cm

ИСТОРИЈСКО И САВРЕМЕНО У УМЕТНИЧКОМ ОПУСУ НЕШЕ ПАРИПОВИЋА

Како време протиче и непрекидно се мењају прилике у токовима савремене уметности, положај Неше Париповића на београдској уметничкој сцени од почетка седамдесетих година прошлог века до данас се указује у статусу уметника за чији профил важи појам „актуелни олдтајмер“, како га је својевремено, заједно са осталим члановима неформалне групе шесторо аутора окупљених око Галерије Студентског културног центра назвала Бојана Пејић (у тексту објављеном у часопису *Момент*, 15, 1989). Олдтајмер, зато јер је Париповић одавно препознат као историјски потврђена уметничка личност, али и даље активна и актуелна, отуда сваки његов нови рад, сваки наступ у јавности, попут овог засад последњег, представља ретку могућност суочавања са једним довршеним уметничким концептом, али и даље проблемски виталном уметничком продукцијом. Посреди је опус састављен и сачињен од целог низа самосталних дела, а ипак свих заједно повезаних и уклопљених у међусобно недељиву целину.

Париповић своје уметничко деловање почиње у бурној друштвеној и културној атмосфери раних седамдесетих, када се заснивају и примењују нови изражајни језици и уводе нове уметничке дисциплине, када се формира измењени оперативни профил савременог уметника за којег више не важе појмови попут сликара или скулптора као твораца трајних материјалних објеката (слике, скулптуре) приказаних у затвореном простору галерије. Уместо њих, уводи се појам привременог мултимедијалног продукта као дела уметника чији се наступи одвијају у пројекцијама филма и видеа, насталих употребом камере, у перформансима у галеријским, али и извангалеријским условима, са циљем испољавања и евоцирања уметникових сопствених егзистенцијалних, друштвено-политичких и укупних животних искустава саопштених са изразито личних и субјективних становишта говором уметника „у првом лицу“.

Међу Париповићевим радовима у медијима фотографије, филма и видеа, углавном са снимцима његовог сопственог лика у савременој верзији аутопортрета, памте се *Могућност камере од један до бесконачно*, 1975, онај са приказом уметника над празним листом белог папира назван *Н. П. 1977*, потом *Примери аналитичке скулптуре*, 1978, *Однос рука-глава*, 1979, *Поруке – Messages*

(Sex, Politics, Drugs, Art), 1979, *Зиг*, 1989, *Графити*, 1990, филм *Н. П.* 1977. и други. У већину тих радова Париповић уноси сопствени лик, при чему није посредни интроспективни интимни исповедни сентимент, него се заправо у свим тим призорима на различите начине заснива и одвија концептуална метајезична расправа о карактеру савремене уметности у условима примене нових техничких медија. Посреди је, дакле, бављење сликом као представом изведеном не више мануелним поступком сликања бојом на платну, уместо којега слика настаје употребом камере, а да при томе не престаје да буде слика-представа у духу наслеђа историјске категорије и дисциплине сликарства.

Париповићев укупни опус започет је у контексту нових уметничких пракси седамдесетих, наставља се и данас се указује као једна непрекидна и непрекинута концептуална рефлексивна о природи и могућностима савремене уметности, саопштена увек дискретно, префињено, духовито, у основи ментално, а да све то уједно буде засновано и укључено у његово сопствено лично присуство. Управо из тог споја ретких и готово супротних особина – генералног уметничког и субјективног, трајног и иновативног, остварена је једна данас сасвим ретка и јединствена ауторска позиција, према којој је у исто време могуће да уметник буде комуникативни усамљеник и толерантни индивидуалац, истовремено укључен и издвојен у свету савремене уметности у којем управо као уметник пристаје да подели све погодности али и тешкоће свакодневног постојања.

ГЛЕДАЊЕ У СВЕМИР, НЕША ПАРИПОВИЋ

I.

Цео мој однос према уметничком раду полази од момента када сам напустио сликарство. То је кључни моменат. Радио сам другим средствима, далеко од сликарства и онда сам направио неколико филмова, фотографија, концептуалних профила, а ту се скривало нешто врло важно. То је у вези са филозофском причом како радови настају, тј. како филозофи постављају своје откриће. Не праве га тако што праве производњу. Филозофија, тј. откриће у филозофији нема производњу за разлику од сликарства које је имало огромну производњу. Производњу као фабрика. И ту је пропаст и крај целе уметности, сликарске такође. У свом раду ја се угледам на филозофију која не производи дела. Велики филозофи не производе дела и живе десетинама година али не производе серију дела за давање, продају итд. Већ имају језгро проналаска у добу близу тридесете, четрдесете године, кад форсирају своје филозофско откриће и оно се више не дешава у понављању већ се дешава само у открићу даљих података у вези центра тог филозофског открића. Тако да се не ради о продуктивности, она не постоји, већ постоји само један проналазак који се обогаћује, проналази, препоручује и на разне начине упућује познаваоцима и другима. Мени је то филозофско искуство било централно, једноставно сам га видео. У том искуству нема серијске производње, нити продаје слика или књига или дела из других дисциплина, што прелази у баналност, већ фокус остаје на једном или два додире у једном периоду узраста, концепције, жеље или неког одређеног дешавања али фиксираног у једном добу. То је у филозофији познато. У једној тачки живота ово је опредељење...

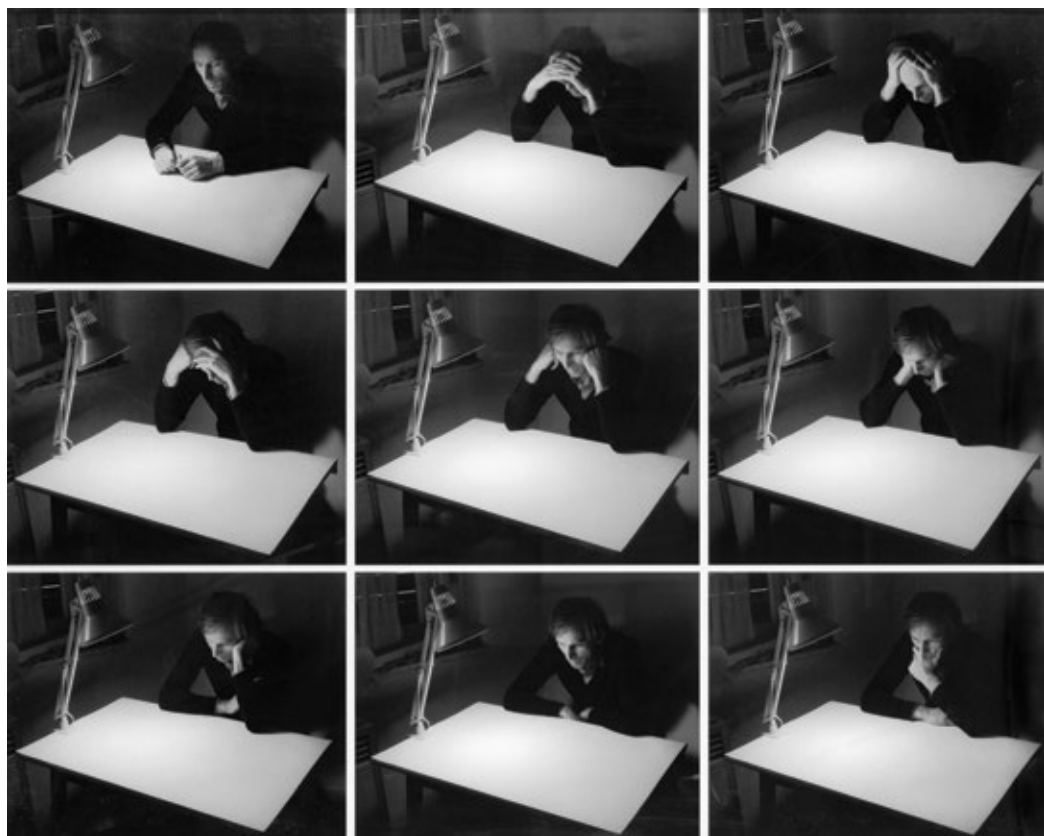
II.

У релацији уметничких активности блиских и различитих бављења у подручју уметности, мене и Дијане, довела су још од 1994. до занимљиве сарадње са ДАХ Театром природним инсталацијама – да је крст/чивилук за представу „Зенит“, трака плавог неба која се диже у бескрај за представу „Случај Хелен Келер“, крваве шине за представу „Прича о чају“, разбијени столови за представу „Прелазећи линију“ итд.

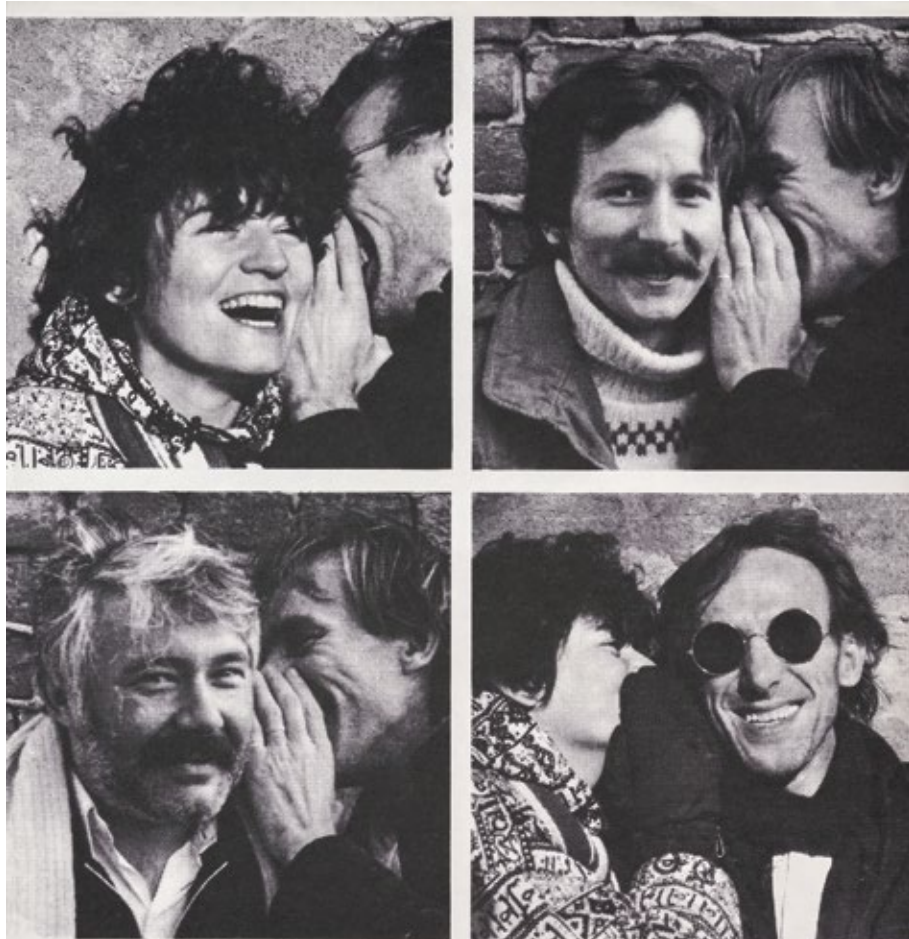
Ова сарадња је дошла из мог искуства визуелних позиција. Било је изазовно промишљати решења за сцену, јер ми је, немајући искуство у раду са театром,

то била нова појава која је представљала вид интервенције у простору. Моменат визуелности са укрштањем знаковних момената који имају вишеструко интерпретирање. Сценски простор је место сталне промене и има бескрајна значења. Процес решавања тог простора је као формирање слике – дубина простора, колор, облици објеката, место где се крећу глумци, увек је отворено за безброј могућности а опет са великим проблемом како ствар довести до прецизног значења које се тиче теме представе. Тема мора да је опомена, изазов, може да буде и апстрактна, уметник има право да само „гледа у свемир“.

Запис ставова Неше Париповића и коментара о сарадњи са ДАХ Театром, забележила Дијана Милошевић

Без назива / Untitled, 1975.
ц-б фотографија / b-w photo, 71x89cm

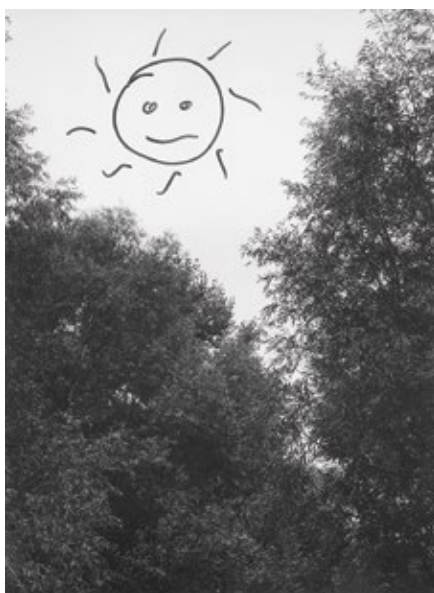
PORUKE – MESSAGES

(Sex, Politics, Drugs, Art)

Плакат-поруке / Poster-Messages, 1979.
сериграфија / serigraphy, 70x50cm

Плакат-поруке / **Poster-Messages**, 1980.
сериграфија / serigraphy, 70x44cm

Аутопортрети / Selfportraits, 1988.

ц-б фотографија - силвер желатин принт / b-w photo - silver gelatin print, 4x 48x39cm

Власништво: Славица и Даниел Трајковић / Owners: Slavica i Daniel Trajković

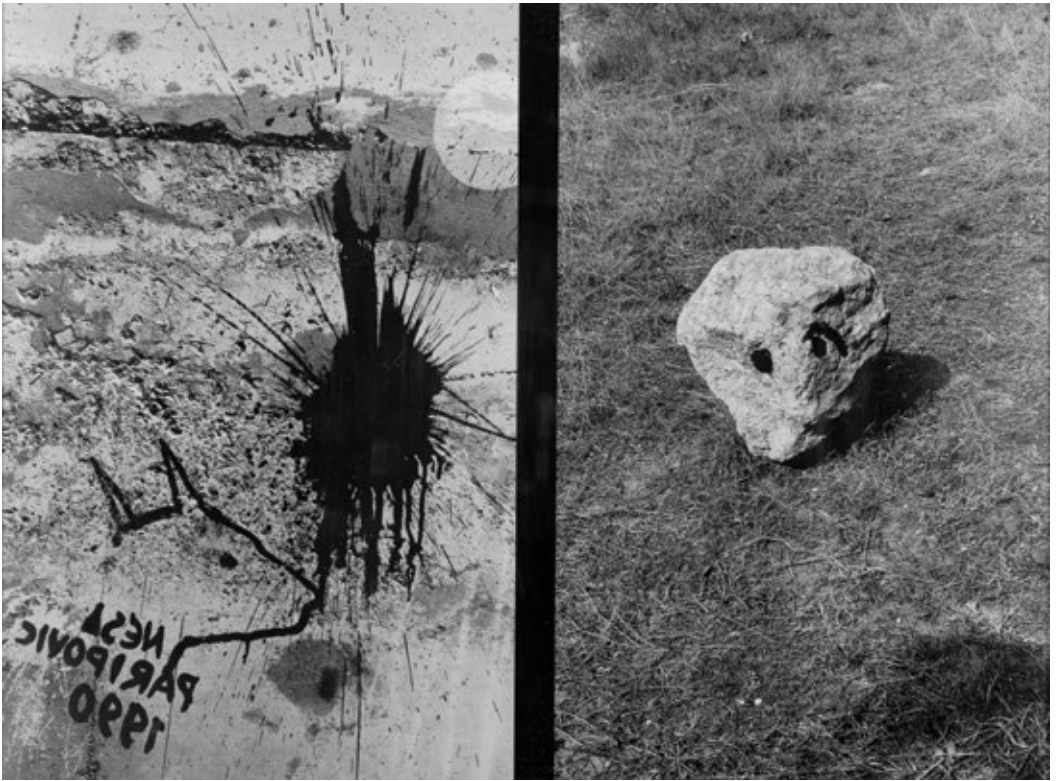
Аутопортрети / Self-portraits, 1919.
сериграфија / serigraphy, 50x70cm

Примери аналитичке скулптуре / Examples of Analytical Sculpture, 1978.
ц-б фотографија / b-w photo, 60x115cm

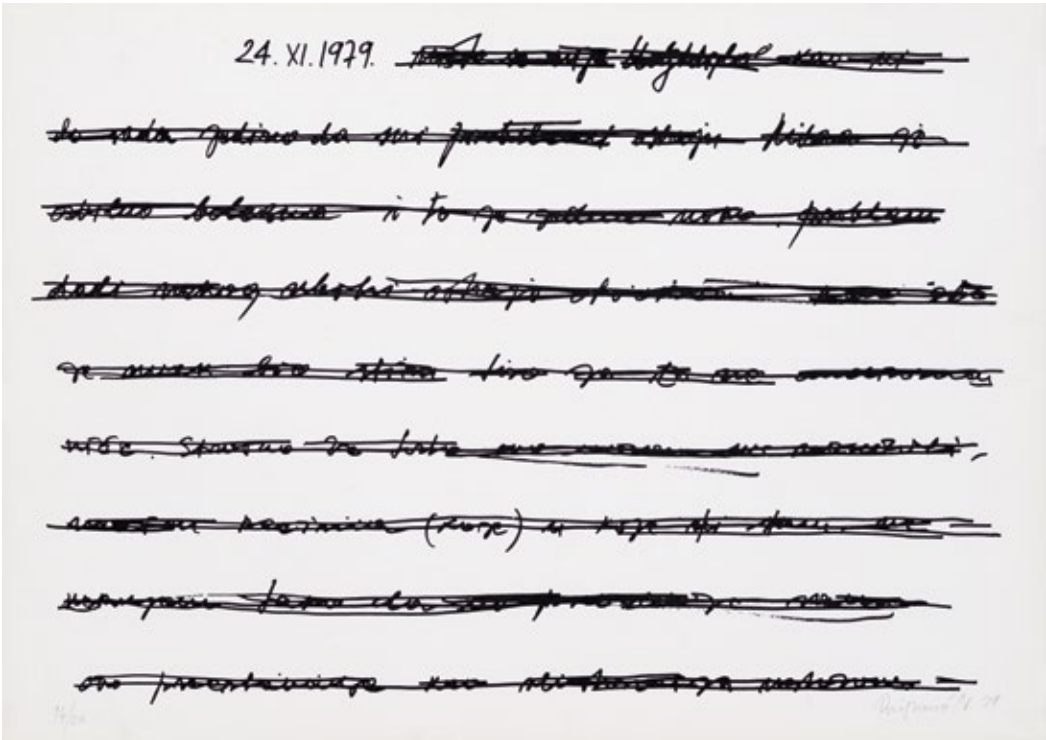
Примери аналитичке скулптуре / Examples of
Analytical Sculpture, 1978.
ц-б фотографија / b-w photo, 7x 22,5x29cm

Аутопортрет у настајању/ *Self-portrait in the Making*, 1990.
ц-б фотографија / b-w photo, 60x80cm

Забрањено снимање / No Video Recording, 1976.
сериграфија / serigraphy, 50x70cm

Дневник 24. XI 1979. / Diary 24 XI 1979, 1979.
сериграфија / serigraphy, 50x70cm

Gergely Urkom

Marina Abramovic

Nesa Paripovic

Richard Demarco

Sanja Gligorijevic

Cristina Floyd

Sally Holman

Zoran Popovic

Jasna Tijardovic

Marinela Kozelj

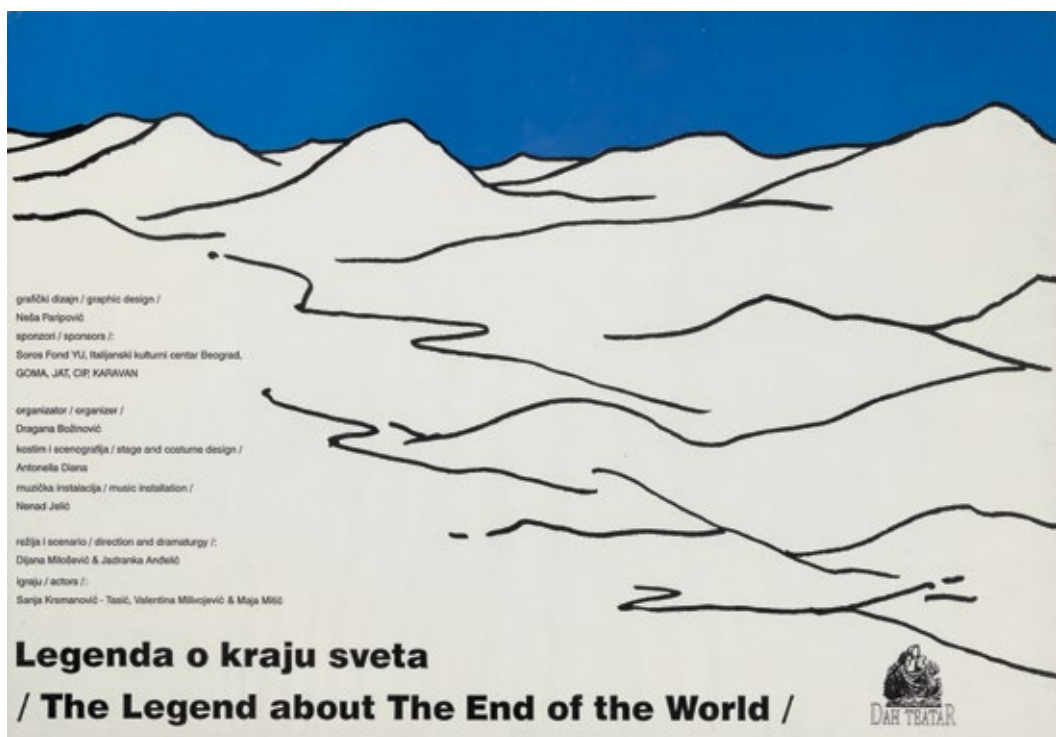

Rasa Todosijevic

Zika Gligorijevic

Портрети / Portraits, 1973.
ц-б фотографија / b-w photo, 76x54cm

Легенда о крају света / The Legend about The End of the World, 1995.
плакат / poster, 48x68cm

SPAJAJUĆI VEKOVE BRIDGING THE CENTURIES

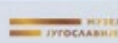

DahTeatar

30 GODINA DAH TEATRA
30 YEARS OF DAH THEATRE

www.dahteatarcenter.com

23-27. juni 2021.

Spajajući vekove / Bridging the Centuries, 2021.

плакат / poster, 100x70cm

дигитална обрада: Јован Чекић / digital editing: Jovan Čekić

Постојање / Existence, 2016.

плакат / poster, 70x100cm

дигитална обрада: Јован Чекић / digital editing: Jovan Čekić

Објекат крст-чивилук / Object Cross-Hanger, 1995.
бојено дрво / colored wood, 190x90x90cm

Из филма **Н.П. 1977.** / From the movie **N.P. 1977**

HISTORICAL AND CONTEMPORARY IN THE ARTISTIC OEUVRE OF NEŠA PARIPOVIĆ

As time passes and the flows in the currents of contemporary art continue to change, the position of Neša Paripović on the Belgrade art scene from the beginning of the seventies of the last century to the present day indicates his status as a “contemporary old-timer,” as he and other members of the informal group of six artists gathered around the Student Cultural Center Gallery were called by Bojana Pejić in the text published in the *Moment* magazine, issue 15, 1989. Old-timer because Paripović has long been recognized as a historically confirmed artistic personality, although still active and current, hence every new work, every public appearance, including this for now the last one, represents a rare opportunity to confront a completed artistic concept but also a still problem orientated vital artistic production. We are dealing with an oeuvre composed and made up of an entire series of independent works, yet at the same time connected and integrated into an indivisible whole.

Paripović’s artistic journey began in the tumultuous social and cultural atmosphere of the early 1970s, when new expressive languages and new artistic disciplines were being established and applied, when a new operational profile of the contemporary artist was being formed, for whom notions such as painter or sculptor as creators of permanent material objects (paintings, sculptures) displayed in closed gallery spaces no longer applied. Instead, the concept of temporary multimedia works as artistic products was introduced, the artist’s activity unfolded in the screening of films and videos created through the use of cameras, both inside and outside gallery settings with the intention of expressing and evoking the artist’s own existential, social-political, and overall life experiences conveyed from a highly personal and subjective perspective through the artist’s first-person voice. Among Paripović’s works in photography, film, and video media, it is mostly the photos and footage of himself as contemporary versions of the self-portrait that stand out, such as *Possibility of Camera from One to Infinity* (1975), the piece titled *N.P. 1977*, showing the artist’s looking at a blank sheet of white paper, *Examples of Analytical Sculpture* (1978), *Hand-Head Relationship* (1979), *Messages (Sex, Politics, Drugs, Art)* 1979, *Wall* (1989), *Graffiti* (1990), and the film *N.P. 1977*, etc. Paripović introduces his own image into most of these works, not in an introspective intimate confessional sense, but rather as a conceptual metalanguage debate about the nature of contemporary art

in the context of applying new technical media. Therefore, it is a shift from painting as an image executed through a manual process of applying color to canvas to an image created through the use of a camera, without abandoning the notion of picture-image in the tradition of historical categories and discipline of painting.

Paripović's overall body of work began in the context of new artistic practices in the 1970s and continues to this day, presenting a continuous and uninterrupted conceptual reflection on the nature and possibilities of contemporary art, consistently presented in a discrete, refined, and witty manner, fundamentally in an intellectual way, while at the same time being grounded and integrated into his own personal presence. It is from this combination of rare and seemingly contradictory characteristics - generally artistic and subjective, permanent and innovative that a unique and rare authorial position has been established, according to which the artist can simultaneously be a communicative loner and a tolerant individual, while being both included in and detached from the world of contemporary art in which, he as an artist agrees to share both the advantages and the difficulties of daily existence.

GAZING AT THE UNIVERSE, NEŠA PARIPOVIĆ

I

My entire approach to artistic work starts from the moment I left painting. It was a crucial moment. I have worked with other media, quite different from painting, made a few films, took photographs, and made conceptual profiles, yet concealed within this was something very crucial. This pertains to a philosophical narrative regarding the genesis of works, that is, how philosophers formulate their discoveries. They do not do so by production. There is no production in philosophy in contrast to painting that was massively produced. Produced as in a factory. And here lies the downfall and end of entire art, including painting. In my work, I was inspired by philosophy, which does not produce works. Great philosophers do not produce works and live for decades without producing a series of works for presenting, for sale, etc. Instead, they have a core discovery around the age of thirty or forty, when they develop their philosophical theory, it no longer through repetition but through the discovery of further data related to the core of that philosophical discovery. Thus, there is no productivity; it does not exist; there is only one discovery that is enriched, developed, recommended, and in various ways directed towards connoisseurs and others. For me, this philosophical experience was central, I just saw it. In this experience, there is no serial production nor sale of paintings, books or works from other disciplines, which leads to banality; but rather the focus remains on one or two touches that happened in certain period of life, concepts, desires or some specific event but fixed in one period of life. This is well known in philosophy. At a certain moment in life, this becomes a commitment...”

II

In the context of artistic activities close to and distinct from artistic endeavors in the field of art, my collaboration with Diana dates back to 1994 leading to an intriguing partnership with DAH Theatre where I made natural installations - a cross/ coat hanger for the play *Zenith*, a blue tape that rises into infinity for the play *Case of Helen Keller*, bloody rails for the play *Story of Tea*, and broken tables for the play *Crossing the Line* and so on.

This collaboration emerged from my experience in visual positions. It was challenging to reflect on and come up with solutions for the stage as I had no experience

working in theater. For me, this was a new phenomenon that represented a form of intervention in space. The moment of visibility with the intersection of multi-interpretable signifying moments. The scenic space is a place of constant change and has infinite meanings. The process of resolving this space is like construct a picture - depth of space, color, shapes of objects, the place where the actors move is always open to countless possibilities, however it also presents a great problem in creating a precise meaning related to the theme of the play. The theme must be a warning, a challenge, and can also be abstract. The artist has the right to simply “gaze at the universe”...

An account of a statement made by Neša Paripović and comments on his collaboration with DAH Theatre, noted by Dijana Milošević

НЕША ПАРИПОВИЋ

Неша Париповић је награђивани концептуални уметник из Београда, који је излагао национално и интернационално. Дипломирао је на Академији ликовних уметности у Београду 1969. године, а усавршавао се у Мајсторској радионици Крста Хегедушића у Загребу од 1971. до 1973. У том периоду започиње уметничку делатност у Студентском културном центру у Београду у оквиру неформалне групе шест стваралаца. Између 1975. и 1980. сарађује са београдском Групом 143. Од 1994. је стални сарадник позоришне трупе ДАХ Театар из Београда.

Излагао је на великом броју групних изложби у земљи и иностранству. Најзначајније изложбе имао је у Единбургу, Даблину, Белфасту, Глазгову, Бечу, Венецији, Варшави, Модени, Дортмунду, Луксембургу, Грацу, Милану, Сао Паолу, Билбау и Паризу. Своју ретроспективну изложбу имао је у Музеју савремене уметности у Београду. Његови радови се налазе у Музеју савремене уметности у Београду, ЕРСТЕ банци у Бечу, Центру Помпиду у Паризу, колекцији Трајковић и другим приватним и јавним колекцијама.

Стваралачка делатност Неше Париповића може се у главним цртама поделити у три периода: у првом се бавио сликарством, објектима и структуралним цртежима, у другом започиње рад са фотографијом и филмом, напослетку, прави серије фотографских радова комбинованих са цртежима као и низ зидних инсталација. У кругу београдских концептуалних уметника његово дело је највише повезано са аналитичном, процесуалном и деконструктивистичком радном методологијом. Живи и ради у Београду.

NEŠA PARIPOVIĆ

Neša Paripović, an acclaimed conceptual artist from Belgrade, has received numerous awards for his work showcased both nationally and internationally. He graduated from the Academy of Fine Arts in Belgrade in 1969 and continued his studies at the Master Workshop of Kosta Hegeđušić in Zagreb from 1971 to 1973. In this period, he began his artistic career as a member of the informal group of Six Artists at the Student Cultural Center in Belgrade. Between 1975 and 1980, he collaborated with the Belgrade group 143. Since 1994, he has been a permanent collaborator of the DAH Theater in Belgrade.

He has exhibited at numerous group exhibitions both at home and abroad. His most significant exhibitions were held in Edinburgh, Dublin, Belfast, Glasgow, Vienna, Venice, Warsaw, Modena, Dortmund, Luxembourg, Graz, Milan, São Paulo, Bilbao, and Paris. The Museum of Contemporary Art in Belgrade hosted a retrospective exhibition of his art. His works are included in the collections at the Museum of Contemporary Art in Belgrade, ERSTE Bank in Vienna, Centre Pompidou in Paris, Trajković Collection, and other private and public collections.

The creative work of Neša Paripović can be divided into three main periods: in the first one, he focused on painting, objects, and structural drawings; in the second, he began working with photography and film; in the third, he made series of photographic works combined with drawings and a number of wall installations. In the context of conceptual artists from Belgrade, his work is most closely associated with analytical, processual, and deconstructivist working methodologies. He lives and works in Belgrade.

Издавач

Галерија Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

За издавача

Драган Стојадиновић

Стручни савет

Јеша Денегри
Данијела Пурешевић

Организација и продукција

Бојан Муждека

Текст

Јеша Денегри

Лектура

Милединовић Марина

Превод

Ванда Перовић

Фотографија

Владимир Поповић

Прелом

Жолт Ковач

Штампа

Алта Нова, Београд

Тираж

300

Publisher

Gallery B2
Balkanska 2
11000 Belgrade, Serbia
tel +381 11 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

For Publisher

Dragan Stojadinović

Gallery Council

Ješa Denegri
Danijela Purešević

Organization and Production

Bojan Muždeka

Text

Ješa Denegri

Proofreading

Miladinović Marina

Translation

Vanda Perović

Photography

Vladimir Popović

Layout

Žolt Kovač

Printed by

Alta Nova, Belgrade

Circulation

300

CIP - каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

75.071.1:929 Париповић Н. (083.824)
75/77(497.11)°1970/2005°(083.824)
7.038.53(497.11)°19/20°(083.824)

ПАРИПОВИЋ, Неша, 1942-

Неша Париповић = Neša Paripović : Галерија Б2, Београд
децембар 2023 - јануар 2024. / [Текст Јеша Денегри, Дијана
Милошевић] = [text Ješa Denegri, Dijana Milošević] ; [фотографије
Владимир Поповић] = [photography Vladimir Popović] ; [превод
Ванда Перовић] = [translation Vanda Perović]. - Београд : Галерија
Б2 = Belgrade : Gallery B2, 2023 (Београд : Алта Нова = Belgrade :
Alta Nova). - 27 стр. : репродукције ; 24 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Тираж 300. - Неша
Париповић: стр. 26.

ISBN 978-86-6054-035-7

а) Париповић, Неша (1942-) -- Изложбени каталози

COBISS.SR-ID 132698377

Пријатељи пројекта

C'EST MOI
art jewellery

PAVILION
BELGRADE

left
ideas with energy

Република Србија
Министарство културе

галерија

ГАЛЕРИЈА Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs